

11. søndag efter trinitatis - Claus Nybo

Dagens læsning er atter en tekst fra Lukasevangeliet. De lukanske skrifter – Lukasevangeliet og Apostlenes Gerninger er jo antageligvis forfattet i Rom omkring perioden år 80 – 90 – og er på sin vis fri for at skulle forholde sig til jødedommen men er præget af den urkristelige jødiske tradition.

Lukasevangeliets forfatter, ville give Romerne et klart billede af kristendommens oprindelse og første historie – med Jesus Kristus som den universelle frelser – hvis gerninger fortsættes af kirken – der jo havde etableret sig i Rom – og nu skulle dette budskab udbredes til hele det romerske imperium.

Og hvad er det så kirken skal forkynde ud fra dagens tekst.

Lignelsen om farisæren og tolderen er jo sådant enkel og ligefrem – en ordentlig begmand til alle de selvbestaltede retfærdige.

Hvad vil det sige at være retfærdig? Ifølge ODS er det en person eller en handling som er moralsk forsvarligt; som er rigtig i forhold til loven – og ikke afviger fra lovens bud – men yder enhver, hvad der tilkommer ham eller hende. Og i dagens sammenhæng er lovens bud: Guds bud – Guds vilje.

Nu kan der jo være mange dyder som et kristent menneske ellers kunne fristes til at bryste sig af – i den tro at det gør Gud velbehagelig. Og det er da bestemt også kirkens opgave at forkynde om hvilken dyd der forkynder Kristus som frelseren.

Således har kirken i sin iver for at udbrede evangeliet om Kristus som frelser - ofte forkyndt: At overfor synden står dydens smalle vej.

Er det nu sandt?

Er det ikke at gøre vores målestok til Guds målestok.

Er evangeliet om Kristus som frelser en lære om: at synden modsvares af et liv i forsagelse af livets goder?

Eller i et liv hvor man skal undertrykke ens seksualitet hvis den strider imod Jødernes moselov i Hebræerbibelen?

Eller er dydens smalle vej - at fornægte kvinders ret til at være præster? Dette fordi teologen Paulus har nogle uklare anvisninger om kvindens status i menigheden –

anvisninger som han i øvrigt selv modsiger – og som skal ses ud fra hans status som romersk statsborger omkring år 52.

Er en forkyndelse om at følge en række skrifttro anvisninger – for ikke at skulle komme til at træde forkert – en forkyndelse af Kristus som frelser?

Nej – at sætte dyder overfor synder er med Søren Kierkegaards ord: rene hedenske betragtninger. For Gud vil livet – Gud vil at du og jeg skal kunne leve vort liv – ikke i et fængsel – ikke i angst – men under hans Nåde.

Syndens modsætning er Troen – det at være: Gud i vold – og det vil sige ubetinget at være i Guds varetægt - at være under Gud nåde.

Og Kristus er ikke bare en bebuder af Guds komme - i ham er Gud selv kommet til os. Det er det – det Ny testamente forkynder for os - Gudsriget er kommet i Kristus.

Og hans ord til os – til den skriftkloge og den selvretfærdige lyder derfor: 'Ve jer - I hyklere! I renser bæger og gryde udenpå, men indeni er de fulde af rovlyst og griskhed. Du blinde retfærdige, rens først bægeret for det, der er indeni, så vil det også være rent udenpå'.

For det eneste vi har brug for er syndernes forladelse – som holder os fast – og forhindre os i - at flygte fra livet og fra vort ansvar overfor vores næste. Og Gud har intet andet at byde på - end betingelsesløst at give syndernes forladelse til den som tror.

Det vi skal Lære - er at bede af Guds Søn!

Og sådan bad toldereren "Gud være mig Synder nådig". Om han viste eller mærkede at han gik retfærdiggjort hjem fra templet – det ved vi ikke – det ved kun han – men en ting tør jeg sige – nemlig at han næste dag igen bad den samme bøn – for det er den bøn som renser bægeret – for beder man – så beder man ikke bare med ord - men med hele sit liv – for ellers vil bønnen jo ikke vær sand men kun pral.

Sådan var det tilfældet med fortællingen om toldereren Zakæus – svindleren Zakæus – som var prædikentekst for nogle søndage siden. – Han ville ved sit møde med Jesus give halvdelen af sit Gods til de fattige og erstatte det han have svindlet fra sin næste med det firedobbelte.

Se det var ikke pral og selvretfærdighed - hvad nogen måske kunne tro – Nej - det var en Bøn alt sammen - det var Bønnen: 'Gud, vær mig Synder nådig' - sådan som den lige netop formede sig for ham den dag.

På den måde kan vi se – at det er en omfattende bøn - Gud, vær mig Synder nådig -. Ja - en bøn som omfatter alt i den der beder - hele hendes eller hans liv - og vi vil aldrig blive færdige med at bede den bøn. For troen på den opstandne Herre - Jesus Kristus - og syndernes forladelse – dét er den dyd der forkynder Kristus som frelseren.

Og skulle kirken i al sin magt og myndighed komme til at sige til dig - at den har magten til at nægte dig syndernes forladelse – og dermed Guds nåde - ja så være forvisset om - at han eller hun der tiltager sig den magt vil opdage at det er et spejl de taler til – med tomme ord.

Og skulle nogen sige til dig – at det er en nem Frelse du tror på. Så sig kun til dem med Jesu Ord: Da en Købmand fandt én særdeles kostbar Perle - gik han hen og solgte alt - hvad han havde - og købte den.

Og se - denne ene kostbare Perle er Syndernes Forladelse. Og hvad kostede den?: Den kostede Alt. Amen